

Bandera blanca al Seminari de Terol

Discurs de Lluís Companys, pronunciat ahir, davant de la tomba de Macià

Com tots els anys, som ací amb el Govern i les Autoritats de Catalunya, i amb el ministre representant del Govern de la República, per a retre homenatge a la figura gloriosa del restaurador de les nostres llibertats.

La commemoració d'avui coincideix amb els triomfs obtinguts i la presa de Terol per l'Exèrcit republicà modèlic en disciplina, organització i heroisme, sota l'impuls de les pròpies virtuts i dels grans ideals que el mouen. Triomfs que pel que són i pel que representen com objectius interns assolits i, com a prova d'insuperables condicions morals i tècniques, constitueixen un tombant vers els camins clars d'una pau que serà guanyada amb la victòria definitiva.

Catalunya lluita per les seves llibertats, per les llibertats humanes i per la independència del territori de la República envaït per exèrcits estrangers. Catalunya lluita amb les intenses energies del nostre poble, penetren en la resta de la República gloriosa i estimada, i s'ajunten amb el treball, el sacrifici i la sang dels seus fills en una epopeia gloriosa en què la República Espanyola es constitueix, davant la història, en el baluard de la dignitat civil i del progrés universal.

Francesc Macià, símbol i mestre, ànima de Catalunya indòmita i ja mai més oprimida: Sota el record del vostre nom trameto a tots els combatents la salutació fraternal i calorosa del nostre poble. Visca la República! I als soldats catalans, la invocació commovedora del vostre nom immortal. Visca Catalunya!

El descrèdit de Franco

De totes les conseqüències que tindrà la caiguda de Terol, la pitjor per a Franco serà el descrèdit davant el món. Aquest descrèdit —ensems personal, polític i militar— arriba als medis feixistes i reaccionaris de l'estranger que fins ara es mostraven convençuts del seu triomf complet i ràpid. I pensem que arriba també a les altes esferes d'Alemanya i d'Itàlia, on ja hi havia, d'alguns temps ençà, forts dubtes sobre les condicions del cabdill facciós.

Qualsevol que, de prop o de lluny, hagi seguit el descabellament de la batalla de Terol a través de les informacions franquistes oficials i oficioses, haurà pogut comprovar llur sistemàtica falsedat. I els partidaris de Franco hauran sentit la vergonya i el ressentiment d'haver estat víctimes d'una mistificació.

No és la primera. N'hi ha hagut moltes per l'estil. Però aquesta d'ara és tan grossa, tan inconsiderada, que ultrapassa tots els límits de la decència. Els vaxants amics de Franco no li ho poden perdonar.

Diversos diaris filofranquistes de l'estranger es neguen a admetre, aquests darrers dies, la mistificació de Franco. Per compta de donar crèdit a la versió facciosa del cas de Terol, acullen la versió republicana, més o menys atenuada amb remarques que són més l'expressió del desig que la constatació de la realitat.

Aquest fenomen el comprovem fins a «L'Action Française». En el seu número del dia 23, en la rubrica quotidiana «La guerre de libération d'Espagne» i sota el títol «La bataille de Teruel, légende: «Es segur ja que l'ofensiva brusca dels vermells en el sector de Terol ha reeixit parcialment i que l'exèrcit soviètic (1), seriosament reorganitzat, ha pogut penetrar dins la ciutat». Després l'articulista vol treure partit de la resistència d'alguns nuclis a la ciutat alta, i escriu: «La batalla de Teruel és lluny d'estar acabada», cosa que fóra certa si s'interpretés en el sentit que l'exèrcit republicà ha d'esforçar-se a estendre el terreny conquerit, especialment pel costat de Caudete.

Fet més significatiu, encara: Charles Maurras mateix empra en el diari, referint-se al cop rebut pels franquistes a Terol, el mot «échec», és a dir fracàs o derrota. Val a dir que intenta atenuar la pròpia confessió afegint que el fracàs no sembla greu, ni tan sols important. Magne consol enganyós per a un franquista decebut!

Per cert que Maurras alludeix els catalans. Parla de l'interès d'alguns diaris d'esquerra francesos a presentar la victòria republicana de Terol com una victòria internacional, i amb aquest motiu fa la següent remarc: «Millor si l'orgull espanyol i l'orgull català s'acomoden de l'epítet».

L'orgull català, oh Maurras!, s'hi acomoda perfectament. Els catalans, en defensar la pròpia llibertat, defensen la llibertat de tots els pobles del món. En tal sentit presenta un ple caràcter internacional la recent victòria de les armes republicanes, en la qual els soldats catalans han tingut una participació que els honora i els enorgulleix.

A. ROVIRA I VIRGILI

secretari de la Presidència senyor Martí Rouret; el secretari del President senyor Piquet; el subsecretari de Cultura senyor Frontera; el subsecretari de Govern senyor Cerimónal de la Generalitat senyor Balada.

En arribar a la plaça de la Fe, on reposen les despulles del que fou primer president de Catalunya, el senyor Companys i el Govern foren rebuts per les autoritats locals i del Govern de la República que hi havien allí presents. El nombre públic que voltava la tomba de Macià rebé el senyor Companys amb les mostres de respecte i afecte a què el fa creditor la seva tasca perseverant per la República i per Catalunya.

Després d'haver estat dipositades al peu de la tomba una corona del president de Catalunya i una altra del Govern de la Generalitat el president Companys pronuncià davant el micròfon, prèviament instal·lat, un discurs breu i emocionant que publiquem a part.

Seguidament el President va estranyar la mà a diverses personalitats que assistiren a l'acte i es retirà emprenent el retorn al Palau de la Generalitat.

EL GOVERN DE LA REPUBLICA

La retirada del President Companys va coincidir amb l'arribada a la plaça de la Fe, de la comitiva composta pels cotxes en què arribaven el Cap del Govern de la República, doctor Negrín, i els ministres senyors Prieto i Zugazagolitia.

Els representants del Govern de la República, van dipositar diverses corones damunt la tomba i tot seguit van emprendre el retorn a la ciutat.

EL CAP DEL GOVERN DE LA REPUBLICA HA DIPOSITAT UNA CORONA A LA TOMBA DE FRANCESC MACIA

A la Presidència continuen rebent-se adhesions al doctor Negrín i felicitacions amb motiu de la presa de Terol per les nostres forces.

El doctor Negrín, acompanyat del subsecretari de la Presidència i del seu secretari particular, estigué al cementiri per tal de dipositar una corona de flors sobre la tomba del President Macià.

E.R.C.-J.E.R.E.C

CENTRE REPUBLICA JOVENTUTS D'ESQUERRA REPUBLICAN ESTAT CATALA

26 de desembre, a les 11 del matí.

Acte d'afirmació Nacionalista. IV aniversari de la mort de FRANCESC MACIA

SALVADOR RIBA, JOSEP SANS, Director del Setmanari Ara; MONTSERRAT MARTINEZ, IGNASI CANADELL, del Secretariat General de les J.E.R.E.C.; MARIAN RUBIO I TUDURI, Director de LA HUMANITAT i Diputat a Corts.

EL GOVERN D'EUSCADI

Simultàniament arribà a la Plaça de la Fe una representació del Govern d'Euscadi, formada pels senyors Pere de Basaldua, secretari del President Aguirre, el qual portava la seva representació i els senyors Pauli Gómez, Manuel Sainz i Ricard Altaba, secretari de Relacions i cap de Premsa i Propaganda del Govern d'Euscadi. Aquesta Comissió, igual que una altra representant del Partit Nacionalista Basc, dipositaron dos magnífics ramells de flors damunt la tomba del President Macià.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA El Consell Permanent del Partit. (Passa a la pàg. 3)

Després d'hissada i degut a les divergències dels assetjats, és arriada pel nuclideresistència A ANDALUSIA, LES NOSTRES FORCES OCUPEN DUES COTES

EXERCIT D'ETERNA LLEVANT. — Dintre de la plaça de Terol continua la pressió de les forces republicanes sobre els exigits nuclis de facciosos, que encara resisteixen en alguns edificis.

A les 16.15 s'hisà la bandera blanca al Seminari, que després fou tret. La qual cosa indica les divergències existents entre els al·lats refugiat. Al front exterior no ocorre novetat digna d'esment.

L'aviació pròpia bombardejà amb eficàcia algunes concentracions enemigues.

ANDALUSIA. — Ha estat rectificadament la nostra línia d'avantguarda amb l'ocupació de les cotes 520 i 480 per forces procedents de les posicions de Zamajona i Cassola (Jaén).

Als altres fronts, sense notícies d'interès.

Oda a l'Exèrcit Popular

Que sonin els timbals i les trompetes que ja tenim Exèrcit Popular! El soroll dels timbals amb ses manetes envairà l'espai i l'omplirà d'una sonoritat d'alegria d'aquells que lluiten per a un noble fi.

— Infants i vells i dones, aquest dia ompliu-los bé de flors tot el camí! Exèrcit Popular, soldats del Poble, van a la guerra contra l'invasor. La nostra guerra és una lluita noble i l'Exèrcit del Poble no té por.

Pengeu banderes roges i barrades i gallardets de foc, morats, vermells. Si el Poble va guanyar a les barrades sabrà penjar el feixisme pels cabells. I ofegará dels bords la llogorria de moros i alemanys i renegats, per a plantar bandera ben plantada i escombrar de la pàtria els desastres Exèrcit Popular, en peu tothora, que un sol anhel arreu.

J. M. PROUS I VILA

(Escrit amb motiu de la creació de l'Exèrcit Popular, per l'abril del 1937).

Una vasta ofensiva diplomàtica italo-alemanya VOLDRIEN CREAR UNA NOVA S. DE N. A DINAMARCA

Londres, 25. — La premsa d'aquesta capital ha llançat el crit d'alerta sobre la intensa campanya que realitzen els elements nazis londinenses d'acord amb Berlín, per a la constitució d'una «nova Lliga» que substitueixi la Societat de Nacions.

Aquesta nova Lliga no serà pas un instrument de pau, ans bé — segons diuen els periòdics —, un grup d'estats comandats per Berghel, els quals compten amb la col·laboració d'Holanda, que ha fet ja, com se sap, gestions prop dels Estats de l'anomenat grup d'Oso.

Sembla que la nació escocesa com a seu del nou consell seria Dinamarca, nació a la que hom concedeix gran importància per la seva situació en els mars del Nord i Balc, així com per la seva producció agrícola, que seria utilitzada per Alemanya en cas de guerra. Per altra banda, Dinamarca exerceix una gran influència prop dels Estats del grup Oso, als quals se'ls oferiria concertar tractats de mútua seguretat i defensa per tal que ingressessin a la nova Lliga.

RAIMOND ARTIS HA MORT

El dia 21, en un dels combats que contribuïren a reintegrar a la República la plaça de Terol, fou ferit de gravetat el tinent Raimond Artís i Gener, fill del nostre company de premsa i redactor de «La Publicitat», Avell Artís. La ferida rebuda fou tan greu, que al cap de poques hores el jove combatent deixava d'existir.

Raimond Artís tenia ara vint anys i era un d'aquells joves lluitadors exalts espontàniament del poble en defensa de la causa de la llibertat. L'any passat el seu pare passà pel tràgic de veure'l desaparegut de quant dies va saber que s'havia enrolat en la columna formada per Estat Català, amb la qual marxà ple d'illusió alliberadora cap a l'illa de Mallorca, on romangué fins que fou evacuat per les nostres forces. Després ingressà a l'Escola Popular de Guerra, en eixir de la qual amb el grau de tinent s'incorporà al front de l'Est, on ha romàs fins al moment de la seva mort heroica.

Raimond Artís era el tipus del jove coratjós, prudent i decidit. Una fe i un ideal el guiaven, i pel seu bon caràcter era apreciat per tota la tropa a les seves ordres. Malauradament, no ha pogut presenciar el resultat definitiu de l'acció victoriosa de les nostres forces sobre Terol, la qual cosa hauria esdevingut per a ell el millor premi al seu entusiasme.

Al seu pare i al seu germà, el dibuixant «Elsers», així com a les altres famílies, expressam el nostre condol i el nostre condol.

PUNTUALITZEM!

El dia que Manuel Azàia fou elegit President de la República, els directores de dos periòdics madrilenys, d'un mateix partit i de diverses tendències, es plegaren, mentre diputats i compromissaris anaven dipositant llurs paperets a l'urna del Saló de Sessions.

Azàia fou elegit President de la República i pel consell unànime dels Partits republicans rebé l'encomenda de formar el Govern el senyor Indalecio Prieto. Poques hores després, el senyor Prieto declinava. No comptava amb els ajuts suficients per a governar.

En unes recents declaracions, el senyor Prieto, després d'explicar un dels fets trágics de la guerra, deia: «d'espectacle em servi per a evocar l'immens següel de dolor que porta la guerra, i en contemplar-lo, la meua consciència se senti tràquida, perquè sóc aliat a tota responsabilitat en el desferment de la tremenda catàstrofe que sofríx Espanya. Preveient-la a temps, vaig fer tot el que fou possible per evitar-la, i em vaig estavellar contra la ceguesa d'aquell que no hi creien».

Un periòdic marxista de Barcelona, interpretant aquestes declaracions, atribuïa la ceguesa de la qual parlava el senyor Prieto, als republicans davant dels avisos dels partits obrers. A nosaltres, que no ens agrada polemitzar, tampoc no ens agrada que ens peguin cap mort que no hem meritat. Perquè ¿pot haver-hi algú que dubti que cap dels vots republicans del Front Popular no hauria mancat al senyor Prieto, si hagués format aquell Govern? No tenim per què discutir el perquè no es realitzà el projecte del President de la República, que governés el senyor Prieto. Però, ¿no fou per culpa ni ceguesa dels republicans?

Un xic de memòria és sempre bona; i ara les coses són massa greus perquè sigui tractades amb tanta lleugeresa.

El poble de Catalunya, les autoritats catalanes i les de la República reten homenatge a la memòria de Francesc Macià

Primeres hores

Ahí, dia de Nadal, aniversari de la mort de Francesc Macià, des de les primeres hores del matí començà l'atenció de públic davant la tomba del President. Una gran multitud, formant una llarga corrua, es dirigia a la Plaça de la Fe. Representacions de diferents sectors polítics, comissions d'entitats polítiques, particulars d'abrandada fe catalanista, infants, dones, vells, havien emprès la caminada fins a la tomba de l'Avi, i eren portadors de ramells de flors lligats amb la cinta catalana.

LA PLAÇA DE LA FE ES PLENA

A mig matí la Plaça de la Fe era ja plena de gom a gom. La tomba, en la qual formaven guàrdia d'honor els Mossos de les Esquadres de Catalunya i les organitzacions ciutadanes de la J. E. Joventut Catalana, era ja completament coberta de flors.

A migdia han estat col·locades al voltant de la tomba les monumentals corones del President Companys, del president Negrín, del Govern de la Generalitat, del president del Parlament de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona.

Ordenadament han anat desfilant per davant de la tomba les comissions representants de la majoria dels ajuntaments de Catalunya de les entitats d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Estat Català.

En aquesta hora, la plaça de la Fe oferia un aspecte magnífic. Aquella multitud immensa i abrandada per l'esperit de catalanitat, demostrava el record d'aquell que fou Pri-

mer President de Catalunya, segueix latent al cor dels catalans.

AJUNTAMENT DE BARCELONA

A mesura que s'acostava l'hora anunciada per la visita del President Companys, van començar a arribar les corporacions oficials i les personalitats polítiques. Prop de la una de la tarda, arribaren les representacions de l'Ajuntament de Barcelona, presidida per l'alcalde senyor Hilari Salvador i pel President de l'Assemblea Municipal, senyor Puig Elias. Formaven part de la representació municipal, la gairebé totalitat dels consellers i regidors.

MINISTRES D'OBRES PUBLICS I AGRICULTURA

També van arribar en aquest moment, el ministre de la República, senyor Giner de los Rios, el qual ha dipositat una corona de flors; el subsecretari d'Agricultura, que portava la representació del ministre, el qual també ha dipositat una corona.

PRESIDENT DEL PARLAMENT CATALA

Seguidament arribà el president del Parlament de Catalunya senyor Joan Casanoves, acompanyat del cap de ceremonial senyor Dalmau Costa.

COMPANYS I EL GOVERN CATALA

A dos quarts d'una el president de la Generalitat senyor Lluís Companys, amb el Govern de Catalunya, arribà al Cementiri Nou.

Amé el senyor Companys anaven els consellers senyors Terradellas, Sbert, Pi i Suñer, Vidiella, Calvet i Serra Pàmies.

LA NOTA JAPONESA, DONA EXCUSES; PERO NO SATISFARA ELS E. U.

Meridia

Meridià Meridià

Meridia

Meridia

Meridia

Meridià Meridià

E.R.C.
La Federació de Barcelona d'Es-
querra Republicana de Catalunya,
convoca tots els seus militants i sim-
patitzants perquè es concentrin, a-
quest matí, a dos quarts de deu, al
carrer Consell de Cent (dreta i es-
querra), Passeig de Pi i Margall
(centre), fins al carrer d'Aragó, dreta
i esquerra, per a assistir a la ma-
nifestació-homenatge al nostre 'he-
ro' Exercit Regular Popular, en oca-
sió de la pèrdua de Terol.

La desfilada començarà a les deu
en punt.

SECRETARIAT FEMENI
El Secretariat Femeni convoca to-
tes les dones d'esquerra perquè a-
quest matí, a dos quarts de nou, es
reuniran al local de la Federació
d'E.R.C. per a rebre instruccions
referent a la manifestació a home-
natge als nostres heroics de Terol.

**UNIO DE DONES DE CATALU-
NYA.** Recollint vivament emo-
nisme i la victòria assolida pel nos-
tre gloriós Exercit Popular amb la
presa de Terol, es sent com mai
identificada amb els governs de la
Generalitat de Catalunya i de la
República, fa patent el seu entu-
siasme i s'adhueix sincerament a
la manifestació que tindrà lloc avui,
diumenge, a Barcelona.

Amb aquest objecte, són pr a de-
cotes les dones de Catalunya que
assisteixin a aquesta magnífica de-
mostració d'entusiasme popular, que
s'incorporin a les organitzacions que
li corresponguin.

**«SOLIDARITAT INTERNACIO-
NAD ANTI-FEIXISTA».** — Hom
invita a tots els antifeixistes a con-
correr a la manifestació que serà
homenatge als triomfadors i en re-
cord de les víctimes immolades en
defensa de la llibertat, se celebrará
avui, diumenge, a les deu del matí.

**«EL PACTE» I EL «PARTIT FE-
DERAL IBERIC»** convencion tots els
seus associats perquè avui, a les deu
del matí, es trobin al domicili de
«El Pacte», Consell de Cent, 306
(entre Rambla de Catalunya i Pas-
seig de Pi i Margall), per a concor-
rer a la manifestació de la Victòria
a la qual hi assistiran amb les seves
banderes.

U. G. T.—Els afiliats als Sindicats
de Barcelona avui, diumenge, es
concentraran a dos quarts de deu
als seus respectius locals, per diri-
gir-se des d'aquests al lloc de la ma-
nifestació que en homenatge al nos-
tre gloriós Exercit Popular Antifei-
xista.

En atenció a la manifestació en
homenatge al nostre gloriós Exercit
resien suspesos tots les reunions
de Sindicats que havien de celebra-
se al matí d'avui.

**RANDRICK, OLIMPIC ALE-
MANY, HA MORT AL FRONT
DE MADRID**

París, 25.—El «Paris-Soir» anuncia
que l'esportista alemany Handrick,
guanyador del pentathlon modern
als Jocs Olímpics de Berlín, ha mort
al front de Madrid, lluitant en els
regles de Franco.

**CAMISERIES
E. Roca i de Vilà**

CAMISES, CORBATES
BATES I GABARDINES
PREUS BARATÍSSIMS

PORTAFERRISSA, 24 i 26
— FONTANELLA, 18 —

Meridià Meridià
QUE SERA QUE SERA

la reunió no s'ha celebrat.

El ministeri sembla disposat a accedir a les demandes del tron pel que fa referència a la dissolució de les Camises Brunes, i a la prestació de jurament per part dels oficials. Però sembla que també es voldria arribar a un acord eventual amb el tron sobre la interpretació que cal donar a la Constitució en allò que fa referència a les prerrogatives regies.

Meridiana **Meridiana**

QUE SERA? QUE SERA?

DE MADRID

París, 25.—El «Paris-Soir» anuncia que l'esportista alemany Handrick, guanyador del pentathlon modern als Jocs Olímpics de Berlín, ha mort al front de Madrid, lluitant en els rengles de Franco.

E. ROCA I O. DE VILA

CAMISES, CORBATES
BATES I GABARDINES
PREUS BARATÍSSIMS

PORTA FERRISSA, 24 i 26
— FONTANELLA, 18 —

Meridià Meridià

QUE S'EN VA

missió ha estat assenyalar la celebració de la «Setmana de l'Infant» en la corresponent als dies del 3 al 9 de gener pròxim.

La comissió organitzadora de la «Setmana de l'Infant» demana als ciutadans de Catalunya la seva col·laboració i l'aportació que mereix la generosa missió que té encomanada.

Les oficines de la comissió són instal·lades al Commissariat de Propaganda, Avinguda del 14 d'Abril, 442

pànya; i un altre edifici estan isolats i encerclats per complir. Els canons de la República han obert alguns focats a les seves parets. Després d'un procediment se n'ha assenyalat un altre, perquè la resistència acaba quant abans.

Aquesta tarda ha estat conquesta per l'Exèrcit Popular la Caserna d'Infanteria situada davant de l'estació, que ara estava habilitada per a la guàrdia civil i que era un altre dels reduïts.

Meridià Meridià

Rhumprat
Meridia

E.R.C.

De l'informe del secretari general al Ple Reglamentari de la Federació de Barcelona - Circumscripció

LA DEPURACIÓ DE LA QUAL ES PARLA

Davant del fet de la guerra que reclama d'altres atencions, hem de prescindir de comentaris que semblaria que no tenim dret a fer. Però creiem que potser si que arribarà un dia que els partits republicans hauran de demanar amb exigència que porten al costat, que defensen, on s'han format, on han après les seves idees i d'on han tret la seva pretesa força i d'on han puguat els noms de les llistes dels militants — aquestes llistes que fan creure a cadascú que és majoritari — i ho hauran de demanar amb tot el dret que dona l'haver sentit moltes vegades, massa pacientment, tot, que estaven esgotats, que havien caducat, que havien s'omplert la seva missió, sense que res no haguessin demostrat que podien practicar procediments superiors, ni en ordre a la dignitat política, ni a la conducta personal, ni a l'austeritat administrativa, ni en definitiva al prestigi i a l'autoritat davant de les masses populars del país.

Subratllem, en cloure aquest apartat, que els afiliats de la nostra Federació, depassin la xifra de vint mil, nombre que és sensiblement igual als que tenim en ocasió dels sis d'octubre.

Aquest dada és bastant eloqüent. Nosaltres volem afegir a l'anterior constatació la convicció que tenim que la nostra força política és no sols la que numèricament és més nombrosa sinó també la que és més compromesa pels catalans. En aquesta darrera — no hi ha l'origen real de la nostra fe en el paper decisiu que estem destinats a jugar.

Hi hem reït? Existia de fet aquella oportunitat de començar de cap i de nou ni de fer anar el de dalt a baix? Hem assolit plenament la triple obra de que parlàvem, això és: fer la guerra, crear un nou concepte de govern, de l'autoritat i bastir un nou mecanisme econòmic que mantingués les fonts de producció en activitat — en activitat de guerra — i realitzés una distribució més justa de la riquesa?

Hem de declarar que creiem que no.

Ens podem superar i hem de superar-nos, perquè — i en això sí que no renunciem a la nostra fe — ens exposem a guanyar la guerra i a perdre la victòria o quan menys a tenir una victòria trista.

Les causes que hagin de parlar així després de disset mesos de lluita, les coneixem tots. Provenen d'una sistematització de mètodes que s'iniciaren com un fenomen biològic necessari i fatal per a la continuació de la vida econòmica del país en circumstàncies extra-normals, però que després s'han emprat a ultrança sota pretextos revolucionaris i llavors no han assolit sinó torturar el cos sensible del país, fins en allò que és mantenir íntegra i que era una norma i una característica secular que havia qualificat la nostra raça de laboriosa i progressiva.

S'ha confós l'esperit constructiu amb la collectivització amb la incautació d'obres acabades, i s'ha confós l'activitat productora amb l'anada i vinguda del desorientat.

Ningú de nosaltres no ha dit que no s'havia de fer res de tot allò. Sobre aquest particular, el nostre punt de vista en l'ordre revolucionari ha restat la exposat sense reserves.

Però després de l'obra emprender una revisió de l'obra pretesament revolucionària i declararem també que és contrarevolucionari l'entestar-se a mantenir els errors.

La guerra s'acabarà més aviat, com més aviat sapiguem que hem de fer de la victòria i com més aviat poguem oferir al nostre poble una pau joiosa. Una pau trágica com a esdevenidor, una pau sense il·lusions per al futur, significa la perllongació indefinida de la guerra.

BALANÇ

Ens hem preguntat alguna vegada, en el nostre afany d'ésser justos, si no era comprensible als nostres que hem viscut, examinant des d'aquests punts de vista. Hem d'admetre que en una oportunitat com la que semblava que existia, de recomençar, de fer de nou un país, i un país en el qual gairebé no estava per fer, hi havia molts afany en pugna perquè cadascú creia que la seva doctrina era la més justa i la més popular.

Però res no ens privarà de preguntar.

AL FRONT D'ARAGO NEU

Per Jordi Jou

Neva al campament. El petit poblet es va cobrint, de mica en mica, d'una capa puríssima d'una neu blanca, d'un blanc pur com les glasses o com els «frusos» de les dansarines que pintava Degas. El verd dels camps desapareix per a deixar lloc a aquest blanc que fa mal als ulls. Les oliveres — aquestes velles oliveres d'Osca — sembla que rebien la neu com una benedició; no altra cosa vol dir aquest descloure's triomfal de les petites fulles fins ara cargolades. Els pardals busquen desesperadament un trosset de gra als pocs espais encara verges. L'ala negra dels corbs posa un contrastat violent, bell, en passar per la vessant de la muntanya blanquíssima. El corb no ens apareix ja tan sinistre i antipàtic...

Nosaltres ens mitgem la neu amb una gran illa, sobre tot, els més novells del campament. Es, per als barcelonins, una cosa tan rara això de la neu! En la nostra vida d'estudiant, si alguna vegada queien quatre borrellons — els quatre miserables borrellons de neu que, de tant en tant, cau a Barcelona — la «campana» es feia inevitable. Era un dia de festa. Totes les coses tenien un caire diferent. Es per això que avui també ens fa l'efecte que és un dia de festa i, inconscientment, hem tingut un gest de deixar la guàrdia i córrer pel camp i rebolcar-nos per la neu, tal com feiem. ¡Ah, però, avui també ho serà un dia de festa! Quan hauria passat l'estona que ens ferma al fusell, a la «companyia» o allà on sigui, sortirem als carrers a contemplar amb els ulls esbatusats l'espectacle de la neu damunt les cases, damunt els camps, els arbres i damunt de tota cosa.

Avui el poblet, sembla desert. A penes es veuen persones pels carrers. Només, de tant en tant, creua la via una cosa embolicada traient fum: és un home o una dona. Com s'emboliquen aquesta gent! Han desaparegut ja les fines mitges de seda de les camés de les noies, per a deixar lloc a unes de gruixudes i buides de llana; els vestidets cenyits i provocadors, per unes «sayas» disgracioses i tristes. Els vells es catgolen al cos una gran manta i les dones porten unes quantes dotzenes de «mantons» damunt les espatlles. Nosaltres no tenim gens de fred. Caminem agressivament cap a la vall per contemplar millor la nevada.

Ara, així una miqueta lluny, aquest poblet ens fa la mateixa impressió d'aquells poblets que construïm quan érem infants amb quatre fustes, una mica de sucre i que hi escampàvem per damunt uns pol-

S'ha suspès el festival d'avui al Palau de la Música Catalana

AMB MOTIU DE LA MANIFESTACIÓ ANTIFEIXISTA, QUEDA AJORNAT EL FESTIVAL ARTÍSTIC D'AVUI, DIUMENGE, AL MATÍ, FINS DINTRE DOS O TRES DIES. LES LOCALITATS VENUTES SON VALIDES.

SI ALGU DESITJA L'IMPORT, POT PASSAR A REINTEGRAR-LO PER «AJUT CATALA, Rambla de Catalunya, 26.

LA SOLIDARITAT DEL POBLE DE FRANÇA VERS LA REPUBLICA ESPANYOLA

Noves recentment arribades de París ens comuniquen que dintre de pocs dies arribarà a Barcelona una important expedició de queviures que ofereix a Espanya el Comitè Mundial de Dones contra la Guerra i el Feixisme. Aquesta queviures van destinats a Madrid, València i Barcelona.

Acompanyaran aquesta expedició una Comissió de dones pertanyents a l'esmentat Comitè.

La «Unió de Dones de Catalunya», desitjosa de correspondre a les gentils visitants, prepara una entusiasta rebuda per tal d'homenajar en elles el poble francès, que tan bé sap correspondre a les necessitats del poble espanyol.

Terol torna a ésser de la República. No ho diuen els comunicats sinó aquestes fotografies. Després de combats duríssims, els nostres soldats han lliurat la ciutat dels facciosos. Milers i milers d'evacuats coneixeran els benifets de l'ordre republicà i podran dir al món que la nostra causa és la de la justícia i la llibertat

Com fou esfondrat el «Panay»

Washington, 25. — L'informe relatiu a l'incident del «Panay» fet públic pel capità d'aquest vaixell, diu en substància:

Primer. — El mateix dia que es produí l'agressió s'havia indicat a l'autoritat naval nipona la situació del vaixell.

Segon. — El «Panay» ostentava dues grans banderes nordamericanes, horitzontals i pintades de nou, als costats, i una altra al pal major.

Tercer. — El «Panay» estava ancorat juntament amb uns vaixells petrolers, en un lloc molt visible del riu.

Quart. — El dia de l'agressió la visibilitat era perfecta.

vaixells mercants els quals estaven allunyats durant el primer atac. El «Walping» i el «Velschi» varen quedar destruïts. Els soldats japonesos que es trobaven als marges del riu agitàren les banderes per a intentar detenir el bombardeig. Alguns d'ells quedaren ferits per la metralla. Els soldats japonesos varen recollir els reescapats i no manifestaren cap hostilitat en contra d'ells.

La comissió relata, amb tota minuciositat, els socors aportats pels anglesos i japonesos als americans i felicitat tots els testimonis per la seva conducta. Fixa en quatre el nombre de morts i cinquanta el de ferits de ells n'hi ha de greus.

QUINA SERA L'ACTITUD DELS ESTATS UNITS

Washington, 25. — S'han publicat les conclusions de la comissió d'enquesta sobre l'incident del «Panay». Declara, entre altres coses:

— El «Panay», acompanyat de tres vaixells de la Standard Oil pujava el riu. Les autoritats japoneses havien estat advertides d'aquesta desfilada i varen rebre la indicació precisa del destí del vaixell. Tots els vaixells portaven banderes horitzontals a més a més dels colors a la punta del pal. Cap a les 13 hores tres bimotors japonesos bombardejaren el «Panay» i el «Walping». El «Panay» va contestar amb les seves metralladores. Els bimotors atacaren a continuació llançant vint bombes en el terme de 30 minuts, les quals varen destruir el «Panay». Les autoritats que retornaven al «Panay» per tal de buscar productes medicinals, varen veure els japonesos en una llanxa motor metral·lar el «Panay» i després abordar alguns minuts abans d'enfonsar-se. Els avions japonesos atacaren de seguida els

QUINA SERA L'ACTITUD ALS EE. UU.

París, 25. — L'opinió general dels cercles diplomàtics és que la resposta del Japó a Washington és ja poc satisfactòria.

La precipitació amb què els Estats Units han declarat que la resposta de Tòquio és poc satisfactòria és significativa.

Es vertint que a Washington es vol evitar tot el que pogués semblar excessiu, però han estat preses diverses mesures que demostren la fermesa del Govern. Ara haurà d'esperar-se el desenrotllament de la situació i els contactes diplomàtics que es mantenen amb tota activitat entre Londres, Washington i París.

La pròxima setmana serà sens dubte, prolíxa en esdeveniments exteriors. L'opinió pública americana té a les seves mans la sort de la futura direcció de la política exterior dels Estats Units. El Govern és disposat a no tolerar que s'insulti el pavelló americà. Fins a quin puna opina igual l'opinió pública americana?

Les Lletres

PAISATGES (Poemes), Miquel Saperas - Barcelona 1937

En el seu conjunt, els poemes de Miquel Saperas ens fan desitjar una major vida poètica, una més càlida originalitat, encara que fos a truo de renunciar a una certa vel·leïtat de pompa o de singularitat en les imatges, i de limitar els horitzons del pensament. Però hi ha encara bona cosa en l'espèit verbal de Saperas que dona la impressió de no ésser prou congenial a les seves intimitats. Miquel Saperas ha adés i ara un no sé què d'escadusser, de desaparitar o posat a l'atzar. Veus ací una frase inicial que semblava anunciar un dol ben seguit d'inspiració senzillament temperamental, però aviat resta penjada entre les altres que fan l'efecte de convencionals, de manlleuades en fred. Alguna cop, com en «Evoacació al mar» — una de les peces on part més ben unides, de les millors del llibre — sembla que vagi a complir-se la desitjada bella fusió de la matèria en unitat, sembla que l'autor vagi a trobar-se a si mateix, però tornen aviat les frases, conceptes o imatges, que no han arribat a escalfar-se de la personal inspiració que desitgem, per humil que fos.

Dins la diversitat de ritmes i la diversitat de temes amb què convoca el món en el seu llibre, es sent alguna influència, potser principalment la de López-Picó, però l'autor no ha arribat a fer-se'n substància pròpia.

Si alguna cosa haguéssim de demanar a aquest devot de la poesia, de les arts, dels viatges, seria que cerqués per damunt de tot la ingenua expressió, la simple relació entre ell i el món.

JOSEP LLEONAR

En el seu conjunt, els poemes de Miquel Saperas ens fan desitjar una major vida poètica, una més càlida originalitat, encara que fos a truo de renunciar a una certa vel·leïtat de pompa o de singularitat en les imatges, i de limitar els horitzons del pensament. Però hi ha encara bona cosa en l'espèit verbal de Saperas que dona la impressió de no ésser prou congenial a les seves intimitats. Miquel Saperas ha adés i ara un no sé què d'escadusser, de desaparitar o posat a l'atzar. Veus ací una frase inicial que semblava anunciar un dol ben seguit d'inspiració senzillament temperamental, però aviat resta penjada entre les altres que fan l'efecte de convencionals, de manlleuades en fred. Alguna cop, com en «Evoacació al mar» — una de les peces on part més ben unides, de les millors del llibre — sembla que vagi a complir-se la desitjada bella fusió de la matèria en unitat, sembla que l'autor vagi a trobar-se a si mateix, però tornen aviat les frases, conceptes o imatges, que no han arribat a escalfar-se de la personal inspiració que desitgem, per humil que fos.

Dins la diversitat de ritmes i la diversitat de temes amb què convoca el món en el seu llibre, es sent alguna influència, potser principalment la de López-Picó, però l'autor no ha arribat a fer-se'n substància pròpia.

Si alguna cosa haguéssim de demanar a aquest devot de la poesia, de les arts, dels viatges, seria que cerqués per damunt de tot la ingenua expressió, la simple relació entre ell i el món.

JOSEP LLEONAR

En el seu conjunt, els poemes de Miquel Saperas ens fan desitjar una major vida poètica, una més càlida originalitat, encara que fos a truo de renunciar a una certa vel·leïtat de pompa o de singularitat en les imatges, i de limitar els horitzons del pensament. Però hi ha encara bona cosa en l'espèit verbal de Saperas que dona la impressió de no ésser prou congenial a les seves intimitats. Miquel Saperas ha adés i ara un no sé què d'escadusser, de desaparitar o posat a l'atzar. Veus ací una frase inicial que semblava anunciar un dol ben seguit d'inspiració senzillament temperamental, però aviat resta penjada entre les altres que fan l'efecte de convencionals, de manlleuades en fred. Alguna cop, com en «Evoacació al mar» — una de les peces on part més ben unides, de les millors del llibre — sembla que vagi a complir-se la desitjada bella fusió de la matèria en unitat, sembla que l'autor vagi a trobar-se a si mateix, però tornen aviat les frases, conceptes o imatges, que no han arribat a escalfar-se de la personal inspiració que desitgem, per humil que fos.

Dins la diversitat de ritmes i la diversitat de temes amb què convoca el món en el seu llibre, es sent alguna influència, potser principalment la de López-Picó, però l'autor no ha arribat a fer-se'n substància pròpia.

Si alguna cosa haguéssim de demanar a aquest devot de la poesia, de les arts, dels viatges, seria que cerqués per damunt de tot la ingenua expressió, la simple relació entre ell i el món.

JOSEP LLEONAR

En el seu conjunt, els poemes de Miquel Saperas ens fan desitjar una major vida poètica, una més càlida originalitat, encara que fos a truo de renunciar a una certa vel·leïtat de pompa o de singularitat en les imatges, i de limitar els horitzons del pensament. Però hi ha encara bona cosa en l'espèit verbal de Saperas que dona la impressió de no ésser prou congenial a les seves intimitats. Miquel Saperas ha adés i ara un no sé què d'escadusser, de desaparitar o posat a l'atzar. Veus ací una frase inicial que semblava anunciar un dol ben seguit d'inspiració senzillament temperamental, però aviat resta penjada entre les altres que fan l'efecte de convencionals, de manlleuades en fred. Alguna cop, com en «Evoacació al mar» — una de les peces on part més ben unides, de les millors del llibre — sembla que vagi a complir-se la desitjada bella fusió de la matèria en unitat, sembla que l'autor vagi a trobar-se a si mateix, però tornen aviat les frases, conceptes o imatges, que no han arribat a escalfar-se de la personal inspiració que desitgem, per humil que fos.

Dins la diversitat de ritmes i la diversitat de temes amb què convoca el món en el seu llibre, es sent alguna influència, potser principalment la de López-Picó, però l'autor no ha arribat a fer-se'n substància pròpia.

Si alguna cosa haguéssim de demanar a aquest devot de la poesia, de les arts, dels viatges, seria que cerqués per damunt de tot la ingenua expressió, la simple relació entre ell i el món.

JOSEP LLEONAR

En el seu conjunt, els poemes de Miquel Saperas ens fan desitjar una major vida poètica, una més càlida originalitat, encara que fos a truo de renunciar a una certa vel·leïtat de pompa o de singularitat en les imatges, i de limitar els horitzons del pensament. Però hi ha encara bona cosa en l'espèit verbal de Saperas que dona la impressió de no ésser prou congenial a les seves intimitats. Miquel Saperas ha adés i ara un no sé què d'escadusser, de desaparitar o posat a l'atzar. Veus ací una frase inicial que semblava anunciar un dol ben seguit d'inspiració senzillament temperamental, però aviat resta penjada entre les altres que fan l'efecte de convencionals, de manlleuades en fred. Alguna cop, com en «Evoacació al mar» — una de les peces on part més ben unides, de les millors del llibre — sembla que vagi a complir-se la desitjada bella fusió de la matèria en unitat, sembla que l'autor vagi a trobar-se a si mateix, però tornen aviat les frases, conceptes o imatges, que no han arribat a escalfar-se de la personal inspiració que desitgem, per humil que fos.

Dins la diversitat de ritmes i la diversitat de temes amb què convoca el món en el seu llibre, es sent alguna influència, potser principalment la de López-Picó, però l'autor no ha arribat a fer-se'n substància pròpia.

Si alguna cosa haguéssim de demanar a aquest devot de la poesia, de les arts, dels viatges, seria que cerqués per damunt de tot la ingenua expressió, la simple relació entre ell i el món.

JOSEP LLEONAR

En el seu conjunt, els poemes de Miquel Saperas ens fan desitjar una major vida poètica, una més càlida originalitat, encara que fos a truo de renunciar a una certa vel·leïtat de pompa o de singularitat en les imatges, i de limitar els horitzons del pensament. Però hi ha encara bona cosa en l'espèit verbal de Saperas que dona la impressió de no ésser prou congenial a les seves intimitats. Miquel Saperas ha adés i ara un no sé què d'escadusser, de desaparitar o posat a l'atzar. Veus ací una frase inicial que semblava anunciar un dol ben seguit d'inspiració senzillament temperamental, però aviat resta penjada entre les altres que fan l'efecte de convencionals, de manlleuades en fred. Alguna cop, com en «Evoacació al mar» — una de les peces on part més ben unides, de les millors del llibre — sembla que vagi a complir-se la desitjada bella fusió de la matèria en unitat, sembla que l'autor vagi a trobar-se a si mateix, però tornen aviat les frases, conceptes o imatges, que no han arribat a escalfar-se de la personal inspiració que desitgem, per humil que fos.

Dins la diversitat de ritmes i la diversitat de temes amb què convoca el món en el seu llibre, es sent alguna influència, potser principalment la de López-Picó, però l'autor no ha arribat a fer-se'n substància pròpia.

Si alguna cosa haguéssim de demanar a aquest devot de la poesia, de les arts, dels viatges, seria que cerqués per damunt de tot la ingenua expressió, la simple relació entre ell i el món.

JOSEP LLEONAR

En el seu conjunt, els poemes de Miquel Saperas ens fan desitjar una major vida poètica, una més càlida originalitat, encara que fos a truo de renunciar a una certa vel·leïtat de pompa o de singularitat en les imatges, i de limitar els horitzons del pensament. Però hi ha encara bona cosa en l'espèit verbal de Saperas que dona la impressió de no ésser prou congenial a les seves intimitats. Miquel Saperas ha adés i ara un no sé què d'escadusser, de desaparitar o posat a l'atzar. Veus ací una frase inicial que semblava anunciar un dol ben seguit d'inspiració senzillament temperamental, però aviat resta penjada entre les altres que fan l'efecte de convencionals, de manlleuades en fred. Alguna cop, com en «Evoacació al mar» — una de les peces on part més ben unides, de les millors del llibre — sembla que vagi a complir-se la desitjada bella fusió de la matèria en unitat, sembla que l'autor vagi a trobar-se a si mateix, però tornen aviat les frases, conceptes o imatges, que no han arribat a escalfar-se de la personal inspiració que desitgem, per humil que fos.

Dins la diversitat de ritmes i la diversitat de temes amb què convoca el món en el seu llibre, es sent alguna influència, potser principalment la de López-Picó, però l'autor no ha arribat a fer-se'n substància pròpia.

Si alguna cosa haguéssim de demanar a aquest devot de la poesia, de les arts, dels viatges, seria que cerqués per damunt de tot la ingenua expressió, la simple relació entre ell i el món.

JOSEP LLEONAR

tercera llista de donants i donatius de la «Diada d'Homenatge als Fills del Combatent i als Hospitalitzats», organitzada per «Ajut Català»

Donant	Import
Pasqual	5.360
Diputat Miquel Domingo	25
Via Ferrada del Nord d'Espanya	100
Guardiola dels nens de l'aula la senyoreta Aya «Grup Escolar Emili Castellar»	50
Vídua de Josep Domingo	17
Perfumeria Ideal	10
Sam Soler	5
Pilar Campins de Mira	100
Carme Pla	25
Josep Goma	5
Pere Catalana	50
LA MUMANITAT, subscritció	500/10
Vinçals Vinçals	10
Família Hil González	10
Celin	15
Joan Pons	25
Tomás Orero	15
Uns militants d'E. R. de C., empleats de Banca, Bor-sa i Estalvi	35
Joan Hill	250
Antoni Ferré	25
Nena Pepita Costa	25
Una catalana	25
Pepita Cano	10
Vídua Bosch	5
Escola del «senyor President de Catalunya»	241
Residència Presidencial	75
guardia Mossos d'Esquadra	75
Idem, idem, personal	219
Família Ribes	25
Joan Sauret i Garcia	75
Nuri Ferré	50
Suma i segueix	7.214/60

L'AJUT INTERNACIONAL I ASSISTENCIA INFANTIL

Assistència Infantil acaba de rebre importants donatius en queviures d'Entitats estrangeres amb destinació a les seves Colònies de nens refugiats.

Heus ací la relació:

Amics quaquers: sis caixes de cacao, llet en pols, sucre i una caixa d'uns cinquanta quilos de caramels.

Casal Català de Buenos Aires: 2.888 pots de llet condensada, 127 quilos de sucre en terrós, 2.662 quilos de carn i 120 quilos de cacao.

General Relief Fund for Distressed Women Children in Spain: un sac d'arròs, un sac de sucre i una caixa de pots de llet condensada.

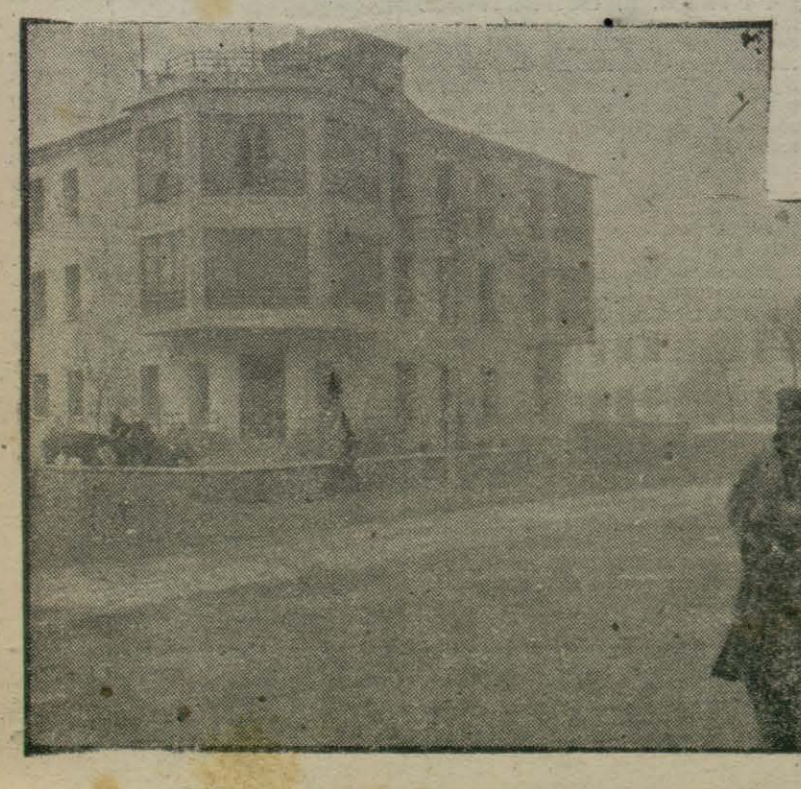
Assistència Infantil dona les gràcies a totes aquestes organitzacions perquè així li permet resoldre el problema dels queviures.

Consell General de les Indústries Tèxtils i Annexes

Aquest Consell General d'Indústria, recorda als Consells d'Empresa, que segons precepten els articles 47 del Decret de Collectivitzacions i el 13 del Decret pel qual s'estableix l'Estatut tipus per Empreses collectivitzades i per Agrupaments o Concentracions d'empreses d'un mateix ram, aquells Consells han d'enviar còpia certificada dels acords que adoptin en llurs reunions.

Acaba la vaga de flequers

Angers, 25. — Ha acabat la vaga d'obrers flequers. Els patrons accepten l'augment del preu del pa i els obrers han aconseguit la setmana de quaranta hores.

La gran manifestació d'avui d'homenatge a l'Exèrcit de la Llibertat

Les organitzacions polítiques i sindicals de Catalunya sotsgnants, que estan en tot moment al costat del nostre gloriós Exèrcit Popular i segueixen amb emoció i entusiasme tots els seus passos gloriosos, per tal de demostrar l'estreta compenetració que hi ha entre les forces del front i el poble antifeixista i davant la gesta magnífica del reconqueriment de Terol, que omple d'admiració el món sencer i d'asorrament el feixisme internacional i que dona a totes les nacions la sensació del que pot un poble digne, gelós de les seves llibertats i de la seva independència, convidem tot el poble antifeixista a la GRAN DIFUSIÓ MANIFESTACIÓ D'HOMENATGE AL NOSTRE GLORIOS EXERCIT POPULAR que tindrà lloc avui, dia 26, a les deu del matí.

(Passa a la 3a. pàg.)